

Стефка. Не заслужавашъ отговоръ.

Той го взема за шега и подава ржка, ала тя не приема.

Камбуровъ. Ама сериозно ли е това? За това ли ме извика?

— Да, да... (Сочи му писмото). Познавашъ ли тоя почеркъ?

— (Като го вижда, промѣня лице). Не!

— Отричашъ?

— Да.

— Тогава ще го предамъ на жена ти, па ще видимъ...

— Слушай, Стефке, като на роднина, азъ мога да кажа, но...

— Именно като на братовчедъ азъ се осмѣлявамъ.

Камбуровъ (застава смутенъ).

— Че, слушай бе Драгане, какъ не те е грѣхъ! Имашъ жена като пжлка; и добра и домакинка; и богата... И на това отгоре — да имашъ земане-даване съ една такава...

— (Посъвзелъ се). Хванатъ съмъ — не мога отрече! Но предъ тебъ, като близка роднина, ще ти го кажа: и азъ се осжждамъ. — Осжждамъ се — а като срещна тази, забравямъ се.

— То е невменяемостъ.

— Животинизъмъ... но дяволъ да го вземе!.. Толстой право казва: подхлъзнешъ ли се веднажъ — неможешъ стана!

— Никакви овъртвания. Азъ те повикахъ да се разберемъ и да се свърши.

— (Смутенъ). Че...

— Нѣма че, нѣма но,

— Отъ где взе писмото?